

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Lidl Česká republika v.o.s.**, IČ: 26178541
sídlem Nárožní 1359/11, Praha 5
zastoupený advokátem Mgr. Alešem Smetankou
sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, Brno 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č. j. SZPI/BB195-53/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný ve dvou částech změnil a ve zbylém potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a

potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2017, č. j. SZPI/BB195-47/2016, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč podle § 17 odst. 11 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“).

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce byl citovanými rozhodnutími shledán vinným ze spáchání několika správních deliktů.
4. Správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o potravinách se měl (ve stručnosti) dopustit tím, že byl v jeho provozovnách zjištěn nepořádek, znečištění nebo porušené zdivo.
5. Dále byl žalobce shledán vinným tím, že uvedl na trh potravinu Belbake Sultans, datum minimální trvanlivosti 7. 11. 2016, hmotnost 0,25 kg, výrobní šarže LT: 450020329-14-1182, která však nevyhověla požadavkům na maximální limity některých kontaminujících látek v potravinách, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 1 písm. p) zákona o potravinách (dále jen „správní delikt Belbake Sultans“).
6. Žalobce byl shledán vinným rovněž tím, že uvedl na trh potravinu Mikado Majoránka – Majoránka drcená, sušená, datum minimální trvanlivosti 14. 12. 2018, hmotnost 8 g, výrobní šarže L1524442 73, jejíž informace o totožnosti byla zavádějící, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o potravinách (dále jen „správní delikt Majoránka“).
7. K výši uložené pokuty správní orgán I. stupně konstatoval, že pokutu ukládal za použití absorpční zásady za jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu Belbake Sultans, neboť se jednalo o nejprísnejší postižitelný správní delikt. V odůvodnění uvedl, že ve prospěch žalobce hodnotil, že v případě produktu Majoránka i Belbake Sultans se jednalo o vadu skrytou, která byla odhalena až laboratorními testy. V neprospěch žalobce bylo hodnoceno, že způsob, jakým neplnil hygienické požadavky, svědčí o podcenění nebezpečí nežádoucích důsledků. Z hlediska způsobu spáchání byla jako přítěžující hodnocena okolnost, že produkty Majoránka i Belbake Sultans byly nabízeny k prodeji a nebyly pouze skladovány, nadto v případě produktu Majoránka měla její vada skrytý charakter pro spotřebitele. Z hlediska následků vzal správní orgán I. stupně v potaz možné poškození spotřebitelů při možném zakoupení produktu Belbake Sultans v rovině poškození zdraví a v případě zakoupení produktu Majoránka v rovině ekonomické. Ve prospěch žalobce naopak hovořilo, že žádné konkrétní poškození zdraví v případě potraviny Belbake Sultans nebylo prokázáno, v případě Majoránky došlo k poškození minimálně jednoho spotřebitele, který si na tuto potravinu stěžoval. Nedodržení hygienických požadavků pak mohlo mít za následek negativní dopad pro spotřebitele v podobě zdravotních obtíží. Dále vzal správní orgán I. stupně v úvahu, že zjištěné hygienické závady byly menšího rozsahu. Naopak za přítěžující považoval, že celkové množství potravin Belbake Sultans a Majoránka uvedených na trh bylo způsobilé poškodit značné množství (řádově desetitisíce) spotřebitelů, což mělo podstatný vliv na výši uložené pokuty. Dále vzal správní orgán v úvahu, že spáchaným jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu několika správních deliktů a jeho provinění tak nebylo ojedinělé. Na základě těchto úvah dospěl k závěru, že protiprávní jednání žalobce bylo hodnoceno jako závažné.

8. V napadeném rozhodnutí žalovaný k výši uložené pokuty uvedl, že správní orgán I. stupně správně aplikoval absorpční zásadu. Podle žalovaného však měl vyjít z § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), na základě něhož přezkoumal žalovaný úvahy prvoinstančního orgánu. Dospěl však k závěru, že postup správního orgánu I. stupně byl fakticky v souladu s § 41 odst. 1 přestupkového zákona, přičemž změny provedené odvolacím orgánem byly spíše formálního charakteru a neměly vliv na výši sankce.
9. K samotné výši sankce žalovaný konstatoval, že se správní orgán I. stupně správně zabýval jednotlivými kritérii pro hodnocení závažnosti spáchaných správních deliktů, včetně jejich kategorizace coby přitěžujících a polehčujících, a tato kritéria byla popsána dostatečně precizně a jednoznačně. Žalovaný se s těmito úvahami výslovně ztotožnil a podpořil je. Odůvodnění výše pokuty proto považoval za dostačující a zcela přehledné a přezkoumatelné. Nebylo přitom nutné hodnotit kritéria závažnosti u všech sbíhajících se správních deliktů zvlášť. Žalovaný dospěl rovněž k závěru, že protiprávní jednání žalobce lze hodnotit jako závažné, respektive středně závažné s tím, že výše uložené pokuty je odpovídající (viz s. 20 – 22 napadeného rozhodnutí).
10. Žalovaný dále nepřisvědčil žalobci, že správní orgán musí uvést, jak velkou měrou přispělo spáchání jednotlivých deliktů k celkové výši pokuty a tuto míru vyjádřit konkrétní částkou. Soukromoprávní vztahy odběratelsko-dodavatelské nejsou předmětem tohoto správního řízení a není na místě je při ukládání sankce zohledňovat.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce je přesvědčen, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práva a svobod a práva na vlastnictví dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práva a svobod.
12. Žalobce poukazuje na obecné požadavky kladené na odůvodnění správních rozhodnutí a zdůrazňuje, že tyto obecné požadavky jsou zvýšeny v případech, kdy je ukládána úhrnná pokuta na základě zásady absorpce. Zvýšené požadavky na odůvodnění výše uložené pokuty při rozhodování na základě zásady absorpce jsou nadto zpřísněny při ukládání pokut, které jsou pokutovaným subjektem vymahatelné vůči třetím osobám ve formě náhrady škody. Správní orgán musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, jak velkou měrou přispělo spáchání jednotlivých správních deliktů k celkové výši pokuty, včetně uvedení jakou měrou k celkové výši pokuty jednotlivě přispěly jednotlivé správní delikty a tuto míru vyjádřit konkrétní částkou.
13. Pokuta uložená správním rozhodnutím představuje z pohledu občanského zákoníku škodu žalobce, kterou může žalobce vymáhat po třetích osobách - dodavatelích. Povinnost dodavatelů k náhradě škody se přitom řídí ustanovením § 2913 odst. 1 občanského zákoníku. Toto obecné pravidlo je doplněno § 4 odst. 2 písm. h) zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití, v platném znění, dle kterého může odběratel (tj. žalobce) po dodavateli požadovat náhradu škody způsobené uložením sankce kontrolním orgánem pouze v případě existence zavinění dodavatele. Je-li tedy pokuta žalobci uložena za skutky, které mají původ v zaviněném porušení smluvních povinností několika dodavatelů, musí žalobce znát výši škody, kterou mu jednotliví dodavatelé způsobili, tj. musí vědět, jaká část pokuty odpovídá každému jednotlivému deliktu, za který je mu úhrnná pokuta dle zásady absorpce ukládána.

Neobsahuje-li rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty žádné konkrétní odůvodnění výše uložené pokuty za jednotlivé delikty, ocitá se žalobce v pozici, kdy není - v důsledku nedostatečnosti odůvodnění správního rozhodnutí - schopen vyčíslit částku, kterou může po jednotlivých dodavatelích požadovat.

14. Žalobce je přesvědčen, že takto nedostatečně odůvodněné rozhodnutí v konečném důsledku způsobuje nejednotnost a vnitřní rozpornost právního řádu, když na jedné straně právní řád garantuje žalobci právo na náhradu škody způsobené dodavateli, avšak nejsou mu vytvořeny dostatečné podmínky, aby mohl toto své právo fakticky a bez rizika vysoké sankce a dalších nákladů využít. V jeho důsledku tedy dochází k zásahu do majetkové sféry žalobce a porušení jeho práva na pokojné užívání majetku. Žalovaný zde nesprávně opomíjí skutečnost, že veřejnoprávní rozhodnutí o uložení pokuty má soukromoprávní následky, které je třeba vést v patrnosti.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí tvrzenými vadami netrpí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky kladené na něj správním řádem i relevantní judikaturou; nadto již v žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal s totožnými námitkami žalobce.
16. Dle žalovaného již prvostupňový orgán náležitě posoudil závažnost protiprávního jednání, zabýval se relevantními skutkovými zjištěními, posoudil podstatné okolnosti deliktního jednání a při svém hodnocení uvedl, zda se jedná o skutečnosti polehčující či přitěžující a z jakého důvodu. Stejně tak přihlédl k tomu, že byly spáchány další správní delikty vedle toho nejprísněji postižitelného. V případě veřejnoprávního postihu žalobce přitom není povinností správního orgánu zabývat se tím, jakou konkrétní mírou vyjádřené v peněžní částce, se jednotlivá protiprávní jednání žalobce podílela na výši pokuty. Odpovědnost žalobce za spáchané delikty je odpovědností objektivní, tj. odpovědností za výsledek bez ohledu na zavinění. Skutečnost, jestli dodavatelé žalobce svým jednáním taktéž spáchali správní delikt, nebyla předmětem daného správního řízení, přičemž je zcela na žalobci jak si nastaví vztah se svými dodavateli. Tento soukromoprávní vztah však nemá žádný vliv na odpovědnost žalobce za jím spáchané správní delikty. Z žádného právního předpisu, judikatury či právního principu nelze vyvozovat povinnost žalovaného ukládat pokutu tak, že bude rozdělena na jednotlivé částky vztahujícím se ke každému ze sbíhajících se deliktů nebo, že by měla mít každá přitěžující či polehčující okolnost své peněžité vyjádření.
17. Žalovaný je tedy přesvědčen, že k žádnému nelegitimnímu zásahu do majetkové sféry žalobce nedošlo, neboť pokuta byla uložena jako veřejnoprávní sankce a z pohledu správního trestání není důvod tuto pokutu přenášet na jiné subjekty.

IV. Vyjádření žalobce ze dne 3. 10. 2019

18. V reakci na vyjádření žalovaného a změnu právního zastoupení žalobce uvedl, že (z hlediska požadavku na přezkoumatelnost správních rozhodnutí ukládajících úhrnnou pokutu) musí být z rozhodnutí zjištělné, v jakém rozsahu se jednotlivé přestupky promítly do celkové výše uložené úhrnné pokuty. Prvostupňový orgán však vůbec neuvedl, co je základem pro úhrnnou pokutu a do jaké míry, resp. které či zda vůbec se jednotlivé další přestupky promítly do výše pokuty. A tato nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nebyla odstraněna ani žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalobce

poukazuje na závěry judikatury týkající se správné aplikace absorpční metody při ukládání úhrnné pokuty za vícero přestupků, resp. požaduje tyto judikатурní požadavky a závěry vyložit ve vzájemné souvislosti. Žalobce opakuje, že správní orgány musí při úvaze o výši pokuty přezkoumatelným způsobem určit, jakou konkrétní výši pokuty ukládají za nejzávažnější přestupek (určí se tak základ pro výpočet úhrnné pokuty) a dále pak určit, jak konkrétně, popř. zda vůbec se každý další přestupek podílí na konečné výši úhrnné pokuty. V opačném případě by byl znemožněn jejich účinný a efektivní přezkum v rámci odvolacího řízení, neboť by ve společných řízeních byla dána nižší míra přezkoumatelnosti správního uvážení, pokud jde o konečnou výši uložené úhrnné pokuty a způsob jejího určení, než jak by tomu bylo v případech, kdy by byla vedena samostatná řízení o jednotlivých sbíhajících se přestupcích. Uvedené platí obzvláště za situace, kdy účastník správního řízení nemůže ovlivnit, zda správní orgán se rozhodne vést jedno společné řízení o vícero přestupcích anebo zda se rozhodne vést o každém z přestupků, byť by šlo o přestupky sbíhající se, řízení samostatné.

19. Žalobce opětovně poukázal na soukromoprávní a ústavněprávní aspekty dané věci, kdy zdůraznil, že musí znát výši škody, kterou mu jednotliví dodavatelé způsobili, tj. musí vědět, jaká část pokuty odpovídá každému jednotlivému přestupku.

V. Jednání dne 9. 10. 2019

20. Při jednání žalobce setrval na své předchozí argumentaci, že napadená rozhodnutí jsou ve vztahu ke stanovení sankce nepřezkoumatelná. Zdůraznil, že v případě dvou přestupků je původcem správního deliktu jeho smluvní dodavatel, přičemž v těchto případech musí být pokuta popsána tak, aby bylo zřejmé, co bylo jejím základem a jakou měrou přispěly ostatní přestupky k výši pokuty. Žalobce rovněž poukázal na správní praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a správní praxi v případech, kdy je absorpční zásada aplikována mimo společné řízení.
21. Žalovaný odkázal na svá předchozí vyjádření a navrhl žalobu zamítnout.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
23. Podstatou projednávané žaloby je, zdali napadená rozhodnutí v částech, v nichž je zdůvodněna výše pokuty, obstojí z hlediska parametru přezkoumatelnosti.
24. Z rozsáhlé judikatury vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).
25. Zároveň soud zdůrazňuje, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. (srov. rozsudek ze dne č. j. 3 As 32/2007 – 48). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce (takový návrh však žalobce v nyní posuzované věci nevznesl), pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS).

26. V daném případě byla pokuta uložena dle absorpční zásady v souladu s § 41 přestupkového zákona, jejíž podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Tento způsob stanovení sankce je pro pachatele v zásadě příznivější, neboť se v něm zohledňuje skutečnost, že se dopustil dalšího protiprávního jednání, aniž byl předem „varován“ rozhodnutím o předchozím správním deliktu. Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze jednotným (jediným) trestem stanoveným v rámci zákonného rozmezí vztahujícího se na nejtěžší z nich (za jednotlivé delikty se samostatně nestanoví žádná dílčí sankce odpovídající povaze a závažnosti každého ze sbíhajících se deliktů). Pokuta je tedy ukládána jen v rozmezí zákonné sazby platné pro nejprísněji trestný delikt a její konkrétní výše je ovlivněna zohledněním přitěžujících okolností v podobě vícečinného souběhu správních deliktů.
27. V případě použití absorpční zásady tedy musí správní orgán předně posoudit, jaký správní delikt (přestupek) je nejprísněji trestný, případně nejzávažnější. Takto také žalovaný postupoval a správně uzavřel, že pro uložení úhrnné pokuty je určující správní delikt Belbake Sultans, neboť za jeho spáchání zákon o potravinách umožňoval uložení pokuty až do výše 50 000 000 Kč (viz § 17 odst. 11 psím. d) citovaného zákona).
28. Zároveň se podává, že správní orgán I. stupně i žalovaný v napadených rozhodnutích velmi pečlivě posoudili jednotlivé okolnosti spáchaných správních deliktů z hlediska určení konkrétní výše sankce. Žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) takto přihlédl ke všem kritériím, ke kterým by dle zákona přihlédnout měl a jednání žalobce bylo i dostatečně individualizováno zohledněním přitěžujících a polehčujících okolností. Těmto okolnostem se navíc správní orgán I. stupně (i žalovaný) věnoval zvlášť ve vztahu ke každému spáchanému správnímu deliktu. Správní orgány tedy dostaly své povinnosti zabývat se všemi zákonnými hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná a zohlednily všechny skutečnosti, jež mohou mít vliv na konkrétní výši pokuty.
29. Soud přitom nemůže přisvědčit žalobci, že bylo povinností správních orgánů jednotlivě uvést, v jaké míře (vyčíslené v penězích) jednotlivé správní delikty „přispěly“ k celkové výši uložené pokuty. Uvedené by bylo v rozporu s podstatou absorpční zásady, dle níž bude pachatel postižen správním trestem podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. V případě akceptace žalobcova přístupu by fakticky absorpční zásada ustupovala zásadě kumulační, tj. sčítací, kdy dochází ke sčítání jednotlivých správních trestů. Ohodnocení jednotlivých přitěžujících okolností konkrétními částkami

tudíž nelze po správních orgánech vyžadovat, neboť podstata úvahy o celkové závažnosti protiprávního jednání nespočívá v matematickém součtu jednotlivých částek.

30. V tomto ohledu je nerozhodná správní praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, neboť soud posuzoval daný případ nikoli s ohledem na metodiku tohoto úřadu, nýbrž dle zákonných pravidel platných pro ukládání úhrnného trestu za použití absorpční zásady. Stejně tak soud nepovažoval za určující postup správních úřadů v případech, kdy je v rámci uložené pokuty zohledněna absorpční zásada, byť není ukládán úhrnný trest, neboť právě při ukládání úhrnného trestu se ponejvíce projeví specifická pravidla vztahující se k absorpční zásadě. Především pravidlo, že trest je ukládán za správní delikt (přestupek) nejprísněji postižitelný a ostatní spáchané přestupky (správní delikty) jsou zohledněny pouze jako přitěžující okolnosti, jež mají vliv na výši výsledné pokuty. Uvedené závěry přitom dle soudu nejsou nikterak v rozporu se žalobcem citovanou judikaturou, neboť její těžiště spočívá v nezbytnosti uložení sankce pouze za nejprísněji postižitelný správní delikt (přestupek) při současném zohlednění dalších spáchaných správních deliktů (přestupků). Nelze z ní však nikterak dovodit, že by správní orgány byly povinny vyčíslit, v jaké konkrétní částce měl ten který správní delikt (přestupek) vliv na konečnou výši úhrnné pokuty.
31. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného, že při ukládání sankce správním orgánem v oblasti veřejného práva je tento orgán veden hledisky, která mu příslušné veřejnoprávní normy ukládají zohlednit. Možnost soukromoprávního uplatnění regresních nároků sankcionovaného subjektu však mezi tato hlediska nepatří. Shledá-li správní orgán kontrolovaný subjekt vinným spácháním správního deliktu, ukládá mu za něj sankci, která musí plnit funkci preventivní i represivní, přičemž přihlíží také k poměrům sankcionovaného subjektu. Je proto vyloučeno, aby sankcionující správní orgán uvažoval o ukládané sankci jako o účetní položce sankcionovaného subjektu, určené k přeučtování, resp. vymáhání po subjektu jiném. Ani tyto námitky žalobce tedy neobstojí.
32. Dle soudu tedy správní orgány v napadených rozhodnutích přesvědčivě zdůvodnily, jakými úvahami byly vedeny při určení výše uložené pokuty. Žalovaný i správní orgán I. stupně správně vysvětlili podstatu absorpční zásady a aplikovali ji způsobem, který odpovídá běžné správní praxi a požadavkům zákona a judikatury. Zároveň správní orgány uvedly jednotlivé okolnosti, které byly určující pro výslednou výši pokuty (přitěžující i polehčující), a zohlednily skutečnost, že je ukládán úhrnný trest za více spáchaných správních deliktů. Je přitom zcela zřejmé, za který z deliktů byla sankce primárně uložena a jakým způsobem správní orgány přihlížely k tomu, že byly spáchány i delikty zbývající. Nebylo však jejich povinností přesně vyčíslit, v jaké míře se jaký správní delikt promítl do výše pokuty. Ze všech uvedených důvodů lze považovat odůvodnění napadených rozhodnutí ve vztahu k výši uložené sankce za zcela dostačující.
33. S ohledem na výše vyřčené soud neshledal porušení žalobcových práv zaručených Listinou základních práv a svobod. Právo na spravedlivý proces bylo žalobci zachováno, neboť proti prvostupňovému rozhodnutí mohl brojit odvoláním i žalobou, přičemž odvolací správní orgán jeho námitky náležitě přezkoumal. Jeho právo vlastnit majetek pak nemůže být porušeno tím, že se žalobce může nacházet v „obtížnější“ situaci z hlediska vymožení náhrady škody po svých dodavatelích. Tato skutečnost se dotýká čistě žalobcových soukromoprávních vztahů a nemá vliv na skutečnost, že žalobci byla v souladu se zákonem uložena pokuta za porušení veřejnoprávních norem. Stejně tak soud neshledal porušení ani jiných zásad, na nichž je vystaven český právní řád.

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

VII. Závěr

34. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 9. října 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu